

Een Weerzien.

Marie, later, ouder geworden, zul je meer begrijpen wat liefde kan zijn. Laat ik je nu alleen zeggen, dat ik Klara zóó mooi vond, dat ik al mijn andere gevoelens om haar vergat. 't Is een vreemde, dwarrelende strijd in me tusschen mijn neigingen en verlangens, een strijd, die maakt dat ik mijzelf niet ken, dingen doe die ik weet niet goed te zijn en waarvan ik later berouw heb. O, kon ik maar gaan, vast en zeker, vooruit, rechtaan op een helder doel. Nu wijk ik af en dwaal ik, en wat ik heden besluit, vind ik morgen verkeerd. Te weten, dat een schoone vrouwengestalte in mijn leven na korten waan van geluk, na alles vergeten daarom alléén, mij ongelukkig kan maken, is 't niet vreeselijk? Zoo is 't met Klara en mij gegaan. Ik vergat in 't begin — ik *wou* en *kon* het niet zien — al 't leelijke van haar karakter: haar oppervlakkige onbeduidendheid, haar geblaseerde wuftheid. . . . Marie, dien dag, toen we naar buiten geweest zijn, heb ik vermoed, dat je begreep mijn liefde voor haar. . . . En 't deed me pijn, te zien hoe je vroolijk en opgewekt wou schijnen om toch niet de aandacht te trekken door een droevig stil-zijn. Toen voelde ik voor 't eerst hoe ongelukkig ik je zou maken door mijn hartstocht. Hartstocht, niets anders was die liefde van mij voor Klara. Een verblinding, een alles-vergeten in een roes van schoonheidsliefde. Dezen keer is 't van korten duur geweest. . . . Maar ik heb nu begrepen, hoe zwak ik ben, als dat gevoel bij mij zich openbaart, hoe 't ongeluk kan brengen in mijn leven. . . .

Marie, dit wou ik je schrijven, over wat er woelt en strijdt in mijn ziel. Aan jou, mijn lieve vriendin, wou ik het vertellen, aan jou alleen. Jij houdt van me, en daarom heb ik je dit geschreven, zonder schroom, zonder aarzelen. Hoe gelukkig zijn zij toch, die door 't leven gaan zonder dien voortdurend-pijnigenden strijd van binnen! Vanmiddag nog dacht ik het, toen ik met 'n paar kennissen, na 't terugkomen van 't ijs, in een café zat te bitteren. Ze lachten onbezorgd, ongedwongen om een leuke anecdote. Ik lachte mee, maar ik dacht aan jou, Marie. En in 't café, in het zaaltje, vol blauwgrijzen rookdamp, waarin 't verwarde gegons van de praat-

stemmen en 't geroep van de kellners, 't geschitter van 't glaswerk en 't kleurgetinttel van de dranken achter bij 't buffet, zag ik gedurig ons beiden, op 't ijs, starend naar de in rood-gele branding zinkende zon. . . . Marie, ik heb medelijden met je, maar ik kan niet anders. . . . Mag ik je ongelukkig maken door te huichelen wat ik niet voor je voel? Altijd, o, ik weet het zeker, zul je in mijn herinnering blijven als een meisje, dat begrijpen wou mijn mooiste en beste gevoelens. Vergeet me, Marie. . . . God geve, dat je eens gelukkig zult worden, héél gelukkig, met een man, die je lief heeft, zooals ik je niet liefhebben kan. . . . Als herinnering zend ik je *De Kleine Johannes*, waarover we zooveel gesproken hebben, indertijd, op onze wandelingen door bosschen en velden.

Adieu, je vriend voor altijd,

HENRI HEERLEN.

En ze begreep wel, schoon jong meisje nog, dien strijd in hem, tusschen de zinlijke passie en de reine, de vriendschap rakende, zieleliefde. Die liefde voor 't zacht-teere, voor 't onschuldig gespeel van kinderen, voor den als broos porcelein doorschijnenden bloemkelk, dat was zijn artiest-zijn, zijn kunstenaarschap, dat onbewust in hem lag. Maar als artiest en als mensch beide had hij Klara liefgehad, en ze wist, dat diè liefde altijd 't sterkst bij hem zou zijn. . . . Weemoedig tuurde ze naar 't boek van Van Eeden, dat open vóór haar lag. *Als aandenken van Henri Heerlen*, had hij er in geschreven. Ach, dat inschrift was niet noodig, dacht ze. Zou ze ooit dat boek kunnen zien, zonder aan hem te denken? . . . 't Was nu uit, voor altijd uit, voor altijd. . . .

Meer dan vier jaar waren voorbijgegaan sinds dien nacht van smart. Maar nu ze hier zat, alleen, getrouwde vrouw en moeder, dacht zij er plotseling aan, hoe zij dat ééne jaar van vriendschap met Henri meer „geleefd” had dan al deze vier. . . .

De kennismaking met Willem Landt, het ontbloeien van haar liefde voor hem, haar engagement, de eerste maanden van haar